

Список використаних джерел:

1. Адамов Б.И. *Инновационное развитие современной Украины в контексте развития и внедрения нанотехнологий // Прометей: регіональний збірник наукових праць з економіки.* – Донецьк: ДЕГІ, 2007. – Вип. 3(24). – 466 с.
2. *Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів.* За заг. ред. проф. В. І. Полохала [Електронний ресурс] // <http://kno.rada.gov.ua/komsviti/control/uk/doccatalog/list?currDir=48718>
3. Силаев В.П. *Стратегия конкуренции и инвестиционной политики: Уроки компаний Японии, США и стран Западной Европы // Международный бизнес России.* – 1995. – № 7. – С. 27–31.

Вікторія КОТЛЯР
науковий керівник
д.і.н. проф. Пилипів І.В.
ІФННІМ ТНЕУ

ВПЛИВ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ НА СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО УКРАЇНИ

Шлях євроінтеграції складний та тернистий. І у кожній країні він різний. Для України співробітництво з Європейським Союзом залишається пріоритетним напрямом зовнішньої політики України. Інтеграція в європейський політичний, економічний та соціальний простір створить додаткові можливості для модернізаційного та інноваційного розвитку держави та суспільства. Відносини України з Європейським Союзом у сучасній зовнішньо і внутрішньополітичній ситуації мають для неї винятково важливе значення. Йдеться про можливості здійснення Україною стратегічного вибору на перспективу, від якого залежатимуть місце і роль нашої держави у новій системі міжнародних відносин, у тому числі економічних і валютно-фінансових [1].

Намір керівництва країни найближчим часом укласти Угоду про асоціацію та Зону вільної торгівлі з ЄС потребує активізації процесу оновлення та вдосконалення законодавства в сфері державної підтримки сільського господарства з урахуванням нових вимог. Глава 17 розділу 5 згаданої Угоди, присвячена сільському господарству та розвитку сільських територій, визначає основні напрямки співпраці сторін, що охоплюватиме, серед іншого, наступні сфери: «сприяння взаємному розумінню політик у сфері сільського господарства та розвитку сільських територій; посилення адміністративних спроможностей на центральному та місцевому рівнях щодо планування, оцінки та реалізації політики; заохочення сучасного та сталого сільськогосподарського виробництва із урахуванням необхідності захисту навколишнього середовища та тварин, зокрема поширення застосування методів органічного виробництва та використання біотехнологій серед іншого

впровадження найкращих практик у цих сферах; обмін знаннями та найкращими практиками щодо політики розвитку сільських територій з метою сприяння економічному добробуту сільських громад; покращення конкурентоспроможності сільськогосподарського сектора та ефективності та прозорості ринків, а також умов для інвестування» [2].

Наведені вище положення визначають лише основні напрямки співробітництва щодо сільського господарства. Більш конкретним щодо визначення змісту, наближення та гармонізації вітчизняного законодавства із правом та регуляторними актами ЄС є положення відповідного Додатку XXXVII до цієї Угоди, які передбачають необхідність імплементації 60 директив, регламентів та рекомендацій, що є складовими ЄС та стосуються політики якості, органічного фермерства, генетично модифікованих зернових, біорозмаїття, різноманітних стандартів торгівлі рослинами, насінням рослин, продуктами, отриманими з рослин, фруктами та овочами та стандартів торгівлі живими тваринами та продуктами тваринництва.

Необхідність імплементації зазначених норм суттєво вплине на зміст аграрно-правового інституту державної підтримки сільського господарства і потребує вже у найближчому часі розробки та прийняття спеціальних програм. Так, слушною є пропозиція фахівців щодо прийняття Програми адаптації АПК до роботи в умовах спільного європейського ринку [3]. Складовою такої Програми або в якості самостійного документа пропонується розробити та прийняти також Програму (План) імплементації ЄС в сфері сільського господарства в рамках Угоди про Зону вільної торгівлі (ЗВТ) із чітким визначенням нормативно-правових актів, які необхідно прийняти. Одним із таких майбутніх актів повинен стати Закон України «Про державну підтримку сільського господарства та сільських територій в умовах євроінтеграції», який повинен бути спрямований на мінімізацію та нейтралізацію можливі негативні наслідки євроінтеграції у сфері сільського господарства [4].

Отже, для України інтеграція до Євросоюзу – це рух держави до стандартів реальної, діючої демократії та цивілізованого, соціально орієнтованого ринкового господарства. Євроінтеграційні наміри України безумовно вплинуть на розвиток вітчизняного сільського господарства, тому сьогодні актуальним завданням, як перед центральними так і місцевими органами, стоїть ефективне використання виробничого потенціалу аграрних підприємств регіонів, реалізація конкурентних переваг виробництва окремих видів продукції та досягнення позитивного зовнішньоторговельного балансу.

Список використаних джерел

1. *Спільна аграрна політика Європейського Союзу: можливості та виклики для України: Аналітична доповідь/ І. В. Клименко, М. Г. Бугри, І. В. Ус. – К. : НІСД, 2011. – 19с.*
2. *Угода про асоціацію між Україною та ЄС і його державами-членами / Комітет з питань європейської інтеграції ВРУ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://comeuroiint.rada.gov.ua/komevoint/control/uk/publish/article?art_id=56220&cat_id=45826.*

3. Рекомендації учасників Другого засідання Робочої групи: «Україна – ЄС на шляху до розширеної ЗВТ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.niss.gov.ua/public/File/2011_table/0609_rekom.pdf.

4. Бондарчук Н. В. Інформаційно-консультаційні послуги в сільському господарстві: досвід країн з розвиненою економікою [Електронний ресурс] / Н.В. Бондарчук // Ефективна економіка. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/efek/2010_1/1_2010_4.pdf.

Діана МУЗІКА
науковий керівник
д.і.н, проф. Пилипів І.В.
ІФННІМ THEY

ГЕРОЙ НЕБЕСНОЇ СОТНІ- РОМАН ГУРИК

Юнак з очима, які дуже хотіли жити.

Автор невідомий.

У зв'язку з масовою корупцією, неналежним виконанням обов'язків колишньою владою, а, зокрема, відмовою колишнього президента взяти курс на Євроінтеграцію та іншими суспільно-політичними чинниками, студентство у всіх областях України організовано вийшло на масові протести. Такі мітинги не обминули і Івано-Франківськ. Тут зібралась вся свідомо молодь міста, яка хотіла кращого життя для майбутніх поколінь. Серед них був і Роман Гурик. Його героїчний подвиг було описано в багатьох джерелах літератури.[1]

Об'єктом наукового дослідження є революційні події в Україні, які призвели до багатьох змін і переворотів в державі.

Предметом дослідження є герой Небесної сотні Роман Гурик.

Метою дослідження є розкриття героїчного вчинку справжнього патріота Романа Гурика.

Народився Роман Гурик 2 жовтня 1994 року в Івано-Франківську у родині Ігоря та Ірини Гурик. Прадід Романа Гурика і два прадідових брата були вояками УПА. Прадідові брати загинули у 19 років від рук московських загарбників. За дивним збігом обставин Роман Гурик загинув у такому ж віці, і такою ж смертю, як і брати його прадіда. Зі своєї родини Роман є шостим, хто загинув за Україну.[2]

З дитинства Роман Гурик відвідував усі можливі гуртки, ходив на тренування з гімнастики і плавання (семирічним отримав дитячий розряд із плавання), на хореографію, вчив іноземні мови (англійську — з 4 років, польську). Екстерном завершив навчання в 23-й школі-ліцеї. Не був відмінником, але добре знав і вчив ті предмети, які були йому до вподоби і якщо імпонував стиль викладання.[3]

Читав книги з психології: Ніцше, Левіна та інших психологів. Мав заострене відчуття справедливості. Готувався до навчання у Гданську — пройшовши відповідні курси, обрав для себе в польському виші спеціальність «навігаторство». Через недобір групи, навчання перенесли на липень 2014-го.